

РЕШЕНИЕ

№ 1662

гр. Плевен, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря ВЕЛИСЛАВА В. В.А
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Гражданско дело № 20234430102863 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 13624/19.05.2023 г. на „****“ ЕАД ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от изпълнителния директор Й. В., срещу Г. А. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 394,65 лв., представляваща стойността за незаплатена топлинна енергия за периода за периода от 01.11.2020 – 31.12.2022 г.; сумата от 48,22 лв., мораторна лихва за периода 05.01.2021 г.- 03.02.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението, както и направените в исковото и заповедното производство разноски.

Ищецът твърди, че по депозирано от него заявление по реда на чл. 410 от ГПК срещу ответника по делото, е образувано ч. гр. д. №854/2023 г. по описа на РС Плевен, по което е издадена заповед за изпълнение срещу длъжника, която е връчена по реда на чл. 47 от ГПК. Ищецът обосновава правния си интерес с твърденията, че е предявил настоящата искова молба в изпълнение на дадените от заповедния съд указания за предявяване на иск в едномесечен срок относно вземането.

В обстоятелствената част на исковата си молба навежда доводи, че ответникът като собственик /ползвател на топлоснабден имот- апартамент с абонатен № 22672, находящ се в гр. ***, е клиент на топлинна енергия по см. на чл.153 от ЗЕ, според който текст всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Сочи се, че именно поради това за него важат разпоредбите на действащото законодателство в областта на енергетиката. Навеждат се доводи, че съгласно разпоредбата на чл.150 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР към МС. Сочи се,

че съгласно ал.2 от ЗЕ същите влизат в сила 30 дни след първото им публикуване в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите. Твърди се, че ОУ от 2007 г. са публикувани във в. „Нощен труд“ от 13-14.12.2007 г. и във вестник „Посоки“ бр. 239/13.12.2007 г. Сочи се още, че с ОУ се регламентират търговските взаимоотношения между клиентите на топлинна енергия и дружеството, в това число и правата и задълженията на двете страни; редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на топлинна енергия; отговорностите при неизпълнение на задълженията и др. в раздел VII от ОУ от 2007 г.- „Заплащане на топлинна енергия“ е определен реда и срока, по който купувачите на топлинна енергия / в това число и ответниците/ са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ, а именно: в 30- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Счита, че в този случай задължението на ответника за заплащане на дължимите от тях суми в размера, посочен в ежемесечно получаваните фактури е най- късно до края на текущия месец, следващ месеца на доставката на топлинна енергия. С изтичането на последния ден от месеца ответника бил изпаднал в забава за тази сума, като на осн. чл.31, ал.6 от ОУ ежедневно е начислявана законна лихва върху дължимата сума.

Ищецът счита, че от приложената към исковата молба справка-извлечения, ответникът е използвал доставяната от ищеца топлинна енергия, но не е погасил задължението си. Иска от съда да приеме приложените към исковата молба приложения от които се установявало как се формира главницата, като се посочва, че процесната сума включва: сума за отопление без ИРУ в размер на 191,61 лева; сума за отопление отдадена от сградна инсталация в размер на 190,44 лв. и сума за услуга дялово разпределение в размер на 12,60 лева. Във връзка с това твърди, че в топлоснабдения имот има монтирани измервателни уреди, както следва: 0 бр. водомери, 0 бр. уреди и баня с щранг-лира. Поради изложеното моли съда да уважи предявените искове. Претендират се и сторените в настоящето и в заповедното производство разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от назначения на ответника особен представител – адв. С. М. от АК Плевен, с който е изложен довод за недопустимост и неоснователност на иска, тъй като не е доказан по основание и размер. Недопустимостта следвала от това, че не били представени доказателства относно пасивната легитимация на ответника. Не бил представен и документ за собственост на топлоснабдения имот. От приложената справка от МДТ се установявало, че топлоснабденият имот е съсобствен с А.В. Ч.а, която декларира, че придобила същия на основание Решение за развод. Счита, че представените доказателства са оскъдни и от тях не може да се направи извод, че ответникът е потребител и клиент през исковия период. Оспорва приложения договор с ФДР и приложения – договор № 48/2001 г., по форма и съдържание, тъй като не били оформени по надлежния ред и не следвало да се ценят. Сочи, че не са представени доказателства за правилното и законосъобразно измерване на дължимите суми за потребление на потребителя. Иска да бъдат отхвърлени предявените положителни установителни искове.

В с. 3. ищецът поддържа исковата молба и направеното с нея искане за уважаване на предявените искове. Претендира съдебни разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

В с. 3. ответникът чрез назначения особен представител адв. М., поддържа отговора, като счита, че не е установено пасивната материалноправна легитимация, тъй като от не са представени доказателства, от които безспорно да се установи, че ответникът е потребител на топлоенергия, поради което не дължи сумите по иска. В

този смисъл иска да бъде поставено решение.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателствени средства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

Производството по ч. гр. д. №854/2023 г. е образувано по заявление на „****“ АД, срещу Г. А. Ч., като същото е уважено и по делото е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК с № 465/16.02.2023 г., препис от която е връчена на длъжника по реда на чл. 47 от ГПК.

На основание чл. 415 от ГПК с разпореждане /връчено на 24.04.2023 г./ на заявителя са дадени указания за представяне на доказателства за предявена искова молба за установяване на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение, а именно: 394,65 лева главница за периода от 01.11.2020 г.-31.12.2022 г., ведно със законната лихва от 15.02.2023 г. до изплащане на сумата; 48,22 лева мораторна лихва върху главницата за периода от 05.01.2021 г. до 03.02.2023 г.

Ищецът е представил доказателства за предявена на 19.05.2023 г. искова молба.

Към заявлението по чл. 410 от ГПК са представени съобщения за публикувани общи условия.

На 13.09.2016 г. е сключен договор между „****“ ЕООД, в качеството на изпълнител, и етажна собственост с адрес гр. ***, представлявано от Н.Н., в качеството на възложител, с предмет доставка и монтаж на уреди-индивидуални разпределители/апартаментни топломери/, дялово разпределение на потребената от възложителя топлинна енергия.

Със споразумителен протокол от 13.09.2016 г. г. ищцовото дружество, Н.Н., и „****“ ЕООД, се споразумели фактурираното на изразходваната от титуляра на партида с № 766, с адрес: ж. к. ***, да се извършва от ищцовото дружество, въз основа на предоставени от „****“ ЕООД данни за отчетена по топломера в абонатната станция топлинна енергия. Споразумели се още възраженията по количеството на ползвана енергия да се отправят към „****“.

От представената справка, се установява, че за аб. № 22672, на име: Г. А. Ч., за адрес: гр. ***, за периода от 01.11.2020 г. до 01.12.2022 г. е начислена сума за отопление без ИРУ-191,61 лв., сума за ТЕ-190,44 лв., и услуга дялово разпределение – 12,60 лв.

От представеното препис извлечение за същия период на същия абонат, се установява, че за периода от 01.12.2020г. до 31.12.2023 г. дължимата главница е в размер на 394,65 лв., а лихвата за забава за периода от 05.01.2021 г.-03.02.2023 г. в размер на 48,22 лв.

Установява се още от представените декларации, че Г. А. Ч. на 16.04.1998 г. е подал декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане на имот, находящ се в гр. ***, посочвайки се като собственик на 0.50 ид. ч. от жилището. Такава декларация ответникът е подал и на 11.05.2022 г. Видно от представената от Община Плевен, Дирекция „Приходи от местни данъци и такси“, е че топлоснабденият имот е деклариран на името на ответника и А.В. Ч.а. Деклариран е и още един имот в гр. ***.

По делото са представени и заверени преписи от декларациите по чл. 14 от ЗМДТ, подадени на 11.05.2022 г. от които е видно, че А.В. Ч.а е декларирала имотът на ул. „****“ като съсобствен между нея и ответника въз основа на решение за развод 1218, с дата на придобиване на жилището – 2022 г. при ½ ид. ч. Ответникът Г. Ч. е декларирал недвижимия имот в кв. ***, като в таблица 4(препращаща към данните от таблица 1, в която са посочени двамата съсобственици) е посочил, че имотът се притежава при равни части - ½ ид. ч. от него и ½ ид. ч. А. Ч.а. В графа собственици

ответникът е посочил него и А. Ч.а, а като придобивно основание в посочил договор РД-15-1189/20.05.1991 г., издаден от ИК на Общ. НС-Плевен. Декларирано е още, че върху имота не е учредено вещно право на ползване. Следва да бъде посочено, че в графата за собственици е обозначено, че при СИО съпрузите се вписват винаги един след друг. Именно по този начин са отразени и съсобствениците на топлоснабдения имот.

От заключението на назначената по делото съдебносчетоводна експертиза се установява, че за абонат № 22672, адрес: ж. к. ***, размерът на главницата за консумирана и незаплатена топлинна енергия за период от 01.11.2020 до 31.12.2022 г. е в размер на 394,65 лв., състояща се от 191,61 лв. за отопление без ИРУ, 190,44 лв. топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация и 12,60 лв. за услуга дялово разпределение. В жилището няма водомери и измервателни уреди, а по проект обемът на жилището е 84,14 м³, като е начислено отопление в баня със щранг-лира. Размерът на лихвата върху главницата за периода от 05.01.2021 г. до 03.02.2023 г. е 48,22 лв. От заключението се установява още, че за исковия период не е извършено плащане на сумите.

В с. 3. вещото лице поддържа изготвеното заключение, като допълва, че от икономическа гледна точка изчисленията са правилни и правилно са формирани месечните фактури.

От заключението на назначената по делото съдебнотехническа експертиза се установява, че топлоснабдения имот се намира в топлофицирана жилищна сграда с общ обем 6050,24 куб. М., а отопляемия обем на апартамента е 84,14 куб. М., като имотът е присъединен към топлопреносната мрежа посредством абонатна станция. В топлоснабдения имот не се ползва отопление от отоплителни тела и топла вода, но отоплението в банята се осъществява чрез щранг-лира. Индивидуалната сметка съдържа два компонента: дял на имота за отдадената ТЕ в сградна инсталация и топлинна енергия за щранг лира. До имота е предоставена ТЕ, тъй като абонатната станция е работила през исковия период. Разпределението на топлинната енергия за имота е извършено в съответствие с действащата нормативна уредба – Методика за разпределение на топлинна енергия в сгради, етажна собственост, приложение към чл. 61, ал. 1 от Наредба за топлоснабдяване № 16-334 от 06.04.2007 г. и Наредба № Е-РД-04-01 от 12.03 2020 г. за топлоснабдяване. Вещото лице не е констатирало разлики в изчисленията на ФДР. От заключението се установява още, че отчитането на общата топлинна енергия в АС става чрез търговски уред-топломер, който е преминал изискванията се държавни проверки и монтажът е извършен съгласно изискванията на производителя.

В с. 3. вещото лице поддържа изготвеното заключение, като допълва, че индивидуалната сметка съдържа двата посочени в заключението компонента, като изчисленията по тях съвпадат напълно с пресметнатото от ФДР.

Горната фактическа обстановка безспорно се установи от събраните по делото писмени доказателствени средства и заключенията на назначените по делото съдебносчетоводна и съдебнотехническа експертиза.

Съдът дава пълна вяра на събраните писмени доказателствени средства, тъй като същите са последователни и непротиворечиви по между си. Не са налице други факти или обстоятелства, които да внесат съмнение в тяхната достоверност или обусловят по-ниска доказателствена стойност на всеки един от представените писмени доказателствени средства.

Съдът дава пълна вяра на заключенията на назначените съдебносчетоводна и съдебнотехническа експертиза, тъй като са обективни, пълни и изготвено от компетентно вещи лица.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са иски с правна квалификация чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, и чл. 86 от ЗЗД, като същите са процесуално допустими с оглед приложеното ч. гр. д. № 854/2023 г. по описа на РС Плевен. В законния едномесечен срок съгласно чл. 415, ал. 4 от ГПК е предявена исковата молба. Налице е пълен идентитет между претенциите, за които е издадена заповедта за изпълнение, и тези, предмет на производството по делото.

Основателността на първия иск за главница, е предпоставен от установяване съществуването на следните кумулативни факти: валидно облигационно правоотношение с ответника с предмет доставката на топлинна енергия през исковия период; че ответникът е потребител (собственик или ползвател) на услугите предоставени в топлоснабдения имот; ищецът да е изправна страна по договора; изискуемост на претендираните вземания и техния размер. Тези правнорелевантни факти е следвало да бъдат установени от ищеца в условията на пълно и главно доказване.

Не съществува съмнение относно това, че ищецът е енергийно предприятие-доставчик на топлинна енергия, разполага с правото да търси възмездяване от потребителите в етажната собственост, за стойността на доставената, съответно разпределената топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост, поради което не е налице непотърсена услуга, за която не се дължи заплащане (*Тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. по тълк. д. № 2/2016 г., ОСГК на ВКС*). Облигационното правоотношение между страните, произтича от договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, който се счита за сключен с конклюдентни действия – арг. чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Общите условия следва да бъдат публикувани в един централен и един местен ежедневник в градовете с битово топлоснабдяване, което в случая е сторено. Съгласно изричната норма на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ, общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите. По делото са ангажирани доказателства за публикуването на общите условия в един национален и един местен ежедневник преди процесния период- в „Нощен труд“ и в „Посоки“, поради което е спазена изискуемата от закона процедура по приемането и публикуването на общите условия за продажба на топлинна енергия.

На следващо място, за да бъде обвързан от договора, ответникът следва да е титуляр на правото на собственост, респективно на вещно право на ползване върху обект, находящ се в сграда в режим на етажна собственост – чл. 153, ал. 1 ЗЕ. Съдът намира този факт за безспорен, доколкото той следва и от събраните писмени доказателствени средства/декларации по ЗМДТ/, които в своята взаимнавръзка водят до единствения възможен извод, че през исковия период топлоснабдения имот се е ползвал от съпруг/съпрузи. Следователно страните по правния спор са обвързани от възникнало валидно облигационно правоотношение по доставка на топлинна енергия, доколкото, както бе изяснено по-горе, същото възниква с конклюдентни действия, предвид обстоятелството, че ответникът е потребител на топлинна енергия в качеството му на собственик на топлоснабден имот. Действително, в чл. 149 ЗЕ е предвидена писмена форма на договора, но съобразно задължителните разяснения, дадени в *т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС*, писменият договор, не е форма за действителност, а форма за доказване на облигаторното правоотношение. Ето защо и като страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди – чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, ответникът има качеството на клиент на

топлинна енергия и дължи заплащане на цената на доставената и разпределена топлинна енергия.

Относно доставената и потребена енергия, както и нейния размер, от заключенията на СТЕ може да бъде направен безспорен извод, че абонатната станция, обслужваща жилищния блок в гр. ***, е работила през исковия период и реално е доставена топлинна енергия към топлоснабдения апартамент. Безспорно се установява от заключението и че по всеки един от компонентите са начислявани единици през исковия период, т. е. доставено е твърдяното количество топла вода. Същевременно начислените суми са отразени коректно в индивидуалната сметка за всеки месец от исковия период и не се констатира разминавания в изчисленията на ФДР. Тоест ответникът е ползвал топлинната енергия предоставена по двата компонента. Спазени са и всички изисквания относно сертифицирането, поддръжката, експлоатацията и отчитането на показанията на главния топломер, поставен в абонатната станция, поради което същият е годно измервателно средство. Отоплението на банята се установява безспорно, че е извършено посредством щранг-лира. Ето защо, съдът намира, че ищцовото дружество е изправна страна по сключения договор, тъй като е доставило топлинна енергия и не е допуснало нарушения при изчисляване на количеството отдадена топлинна енергия от сградната инсталация.

Относно топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, съгласно чл. 142, ал. 2 ЗЕ се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите, а съгласно чл. 143, ал. 3 от Закон за енергетиката - топлинната енергия отдадена от сградна инсталация и топлинната енергия за отоплението на общите части на сградата се разпределят между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти. Предвид това, всеки собственик на индивидуален обект в сградата в режим на етажна собственост, дължи заплащане на частта от отдадената от нея топлинна енергия, разпределена му съобразно правилата на Методиката за разпределение на топлинна енергия. Заплащането на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия не е резултат от реалното ползване на топлинна енергия от собствениците, а следва от факта, че сградната инсталация е обща част по естеството си. Това задължение следва и от чл. 28, ал. 4 от ОУ.

Паричната равностойност на предоставената топлинна енергия се установява безспорно от заключението на ССЧЕ, като главницата за периода от 01.11.2020 до 31.12.2022 г. е в размер на 394,65 лв., а мораторната лихва върху същата за периода от 05.01.2021 г. до 03.02.2023 г. е 48,22 лв.

С оглед изложеното, съдът намира, че за ответникът е възникнало задължението да заплати цялата цена на доставената до топлоснабдения имот и ползвана от него топлинна енергия, през исковия период. Изискуемостта е настъпила в 30-дневен срок след изтичане на периода за заплащане на дължимите месечни суми съгласно раздел VII от Общите условия от 2007 г./31.12.2022 -02.02.2023г./, поради което претендираните от ищцовото дружество суми са изцяло дължими. Ответникът не е установил извършени до момента плащания, а е солидарно отговорен за задълженията на семейството съгласно чл. 32, ал. 2 СК, респ. чл. 25, ал. 2 от СК / 1985г. отм./. Следователно предявеният иск с правна квалификация чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ, е основателен, тъй като е доказан по основание размер, поради което следва да бъде уважен.

Основателността на главния иск обуславя и основателността на акцесорният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за заплащане на обезщетение за забавено плащане, тъй като ответникът не е платил дължимите месечни суми и е изпаднал в забава съгласно чл. 31, ал. 6 от ОУ, който регламентира, че с изтичане на последния

ден от месеца абонатът изпада в забава. Ето защо искът с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД следва бъде уважен до пълно предявения размер.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да понесе отговорността за сторените от ищеца разноси в исковото и заповедно производство. Дължимите за исковото производство разноси са в общ размер от 725 лв., от които 25,00 лв. държавна такса, 80 лв. депозит за СТЕ, 120 лв. депозит за ССЧЕ, 100 лв. юрисконсултско възнаграждение/определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК/, и депозит за особен представител в размер на 400 лв.. Дължимите за заповедното производство разноси са в общ размер от 75 лв., от които 25 лв. държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Г. А. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, дължи на „***” АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от изпълнителен директор инж. Й. В. В., на основание чл. 422, ал.1 ГПК, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следните суми: 394,65 лева /триста деветдесет и четири лева и шестдесет и пет стотинки/, представляваща стойността на доставената и незаплатена топлинна енергия за периода 01.11.2020 г. – 31.12.2022 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране в съда на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 15.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането; и 48,22 лева /четиридесет и осем лева и двадесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за забавено плащане върху главницата за периода 05.01.2021 г.– 03.02.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК с № 465 от 16.02.2023 г. по ч. гр. д. № 854/2023 г. по описа на Районен съд Плевен.

ОСЪЖДА Г. А. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, да заплати на „***” АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от изпълнителен директор инж. Й. В. В., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 725 лв., представляваща сторените от ищеца съдебни разноси в исковото производство и сумата от 75 лв., представляваща сторените от ищеца съдебни разноси в заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщаването му пред Окръжен съд Плевен.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____